

„Ja, veed du,“ sagde Provstinden. „Straks jeg saae ham, troede jeg, det var vores egen Kromand, der kom.“

En henrykt Latter foer ud af Provsten sammen med en Røgsky.

„Du har Ret, Ville! Jeg har ikke tænkt paa det, men Ligheden er virkelig slaaende. Virkelig slaaende. Men hvad skal vi gøre ved ham?“

„I har saa mange Reskripter og Forordninger. Staar der ikke et Sted, at en Præst skal barbere sig i det mindste to Gange om Ugen?“

„Aa, du er slem, Ville! Du er slem! . . . Men jeg skal love dig at henstille Sagen til hans Betænkning ved min næste Visitats.“

Mads Vestrup var imidlertid kommen hjem til Præstegaarden, hvor Stine modtog ham med den Besked, at der under hans Fraværelse havde været et ridende Bud fra Favsingholm. Dihmer vilde gerne tale med ham.

„Hvad kan det være?“ — tænkte han og gik ind til sig selv. „Jeg bliver vel nødt til at gaa derud en Dag, skønt det vist ikke kan være Præsten, han har haft Bud efter.“

Den følgende Dag var en Søndag. Mads Vestrup holdt som sædvanlig Gudstjeneste i en næsten mennesketom Kirke. Ogsaa Stine var bleven hjemme under det Paaskud, at hun ikke var rask.

Da han første Gang vendte sig fra Alteret, saae han, at Oleane Staun var der. Hun sad alene i en af de lukkede Stole tæt under Prækestolen. Hendes rundryggede Mand sad ovre i det tilsvarende Stade paa Mandssiden og hostede med et sammenlagt Lommetørklæde trykket for Munden.

Efter Gudstjenesten, da Kirkegængerne, som Skikken var, forsamlede sig udenfor Vaabehuset for at tage ham i Haanden, inden de gik, stod Oleane lidt afvejen med Ryggen til og bandt et Støvlebaand. Først da de andre trak sig bort og hendes Mand ogsaa var gaaet for at hente deres Vogn, kom hun hen og gav Haanden.

Hun var høj og havde en frodig Skikkelse, men var ellers slet ikke smuk. Som ung Pige havde hun faaet Næsebenet knust ved i Kaadhed at springe ned fra et Høstænge. I de gulgraa Øjne